

Дастури оиладорӣ

МОДАР – ТАРБИЯТГАРИ БУЗУРГ

Ҳар як зан модар шуданро орзу мекунад. Машгулияти асосни модар – ин мураббигист ва то охири умр ба кору касби ў табдил мебад. Ў на факат ба фарзанд, балки ба ҷуфтӣ худ низ мураббигист мекунад. Баробари ба номи модар соҳиб шудан, қалби зан аз наф эҳё мегардад, ҳудро фаромӯй мекунад. Ҷиҳуҳа хёаша факат ба фарзанд, ҷашонаш танҳо ўро меконанд, дар забону дилаш танҳо номи фарзанд, дастонаш барои фарзанд ким-чиро месозад, поҳиҷаш бо ташвиши бачаш ҳамеша дар даву тоз аст. Ҳар як зани алаҳрасо шурӯи ҳудро дар роҳи модарӣ курбон мекунад.

Зан ҳаст, ки номи модар бардавом. Ҳар як шаҳс то охиири умр чой ба ҳӯроки пухтаи модарро бо пазмониҳо ёд мекунад.

«Парранда дар лонааш дидагиашро тақорор мекунад», гуфтаанд. Инсон ҳам тарбияро аввало аз модар меомӯзанд, бинобар ин зан бояд илмоник бошад, Оғаридгор феълу атвори ўро пок нигоҳ дорад, ба ў гайрату шурӯат, сабру қиоат ва тани солим баҳшад. Аз ҳамон лаҳзаш, ки тифл дар батни модар пайдо шуд, ў бо ҷон, ҳун, шир чигунаии тифлашро месозад. Духтарбачаро аз ҳурди ба модар шудан омода бояд кард. Аз ин рӯ, аз қадим момоҳи мо ба духтарбачаро дӯѓу дӯё, пухту паз ва тозагиву оростагиро омӯзтанд. Ба ў зоҷаҳои гунгун, гахвора ва дигар бозичаҳо тӯхфа кардан.

Духтарбачаро зӯд-зӯд ба сайри саёҳат баровардан лозим, то ки ў кӯҳҳо, дарё кӯҳҳо, саҳроҳо васеъро бинад, рӯйяти ва табаша болида гардад. Гӯлҳо ронғоранд, себозу шафтологори гулкардоро диди чехрааш шукуфад. Ҳамон вакт ў тифлакони баҳор барин шукуфоро ба дунё меорад. Ба кӯдакамон аз лаҳзашо даҳар гаҳвора будан мусиқӣ.

</

